Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
PEDRO CRUZ VILLALÓN
föredraget den 21 december 2011 [1]

Mål C-336/09 P

Republiken Polen
mot

Europeiska kommissionen

”Överklagande — Jordbruk — Gemensam organisation av marknaden — Övergångsåtgärder som antagits inför anslutningen av nya medlemsstater — Förordning (EG) nr 60/2004 om övergångsåtgärder inom sockersektorn — Talan om ogiltigförklaring — Frist — Den tidpunkt då fristen börjar löpa — Talan är för sent väckt — Nya medlemsstaters rätt att väcka talan mot rättsakter som antagits mellan dagen för undertecknande av anslutningsfördraget och dagen för detta fördrags ikraftträdande — Rättsunion — Unionens värden — Rättsstat — Medlemsstaternas likhet inför fördragen”

1. Domstolen ogillade i dom av den 23 oktober 2007 i målet Polen mot rådet [2] en talan om ogiltigförklaring som hade väckts av Republiken Polen mot ett beslut av Europeiska unionens råd, utan att pröva den invändning om rättegångshinder som rådet hade gjort, vilken avsåg att talan var för sent väckt. [3] Domstolen ska nu, fyra år senare, pröva ett överklagande av ett beslut i vilket Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt har avvisat en talan om ogiltigförklaring (och således inte gjort någon prövning i sak) som Republiken Polen, under likartade omständigheter, väckt mot en förordning som antagits av Europeiska kommissionen. Grunden för förstainstansrättens beslut att avvisa talan är att den är för sent väckt. [4] Domstolen får genom Republiken Polens överklagande tillfälle att pröva de argument som den medlemsstaten anfört vid förstainstansrätten i syfte att visa att talan inte kunde avvisas på grund av att den var för sent väckt. Denna argumentation kom även till uttryck i målet Polen mot rådet och var föremål för en utförlig genomgång i generaladvokaten Poiares Maduros förslag till avgörande i det målet. Tack vare generaladvokaten Poiares Maduros bedömning, vilken jag i stor utsträckning delar, är det möjligt för mig att låta min egen bedömning inrikta sig på andra aspekter.

I – Bakgrund till målet, förfarandet vid förstainstansrätten och det överklagade beslutet

2. Förstainstansrätten avvisade i beslut av den 10 juni 2009 i mål T-258/04, Polen mot kommissionen (ej publicerat i rättsfallssamlingen) [5], en talan som Republiken Polen hade väckt om ogiltigförklaring av artiklarna 5, 6.1–6.3, 7.1 och 8.2 a i kommissionens förordning (EG) nr 60/2004 av den 14 januari 2004 om övergångsåtgärder inom sockersektorn med anledning av Tjeckiens, Estlands, Cyperns, Lettlands, Litauens, Ungerns, Maltas, Polens, Sloveniens och Slovakiens anslutning. [6] Grunden för förstainstansrättens beslut om avvisning var att fristen för talans väckande hade löpt ut.

1 — Originalspråk: franska.

2 — C-273/04 (REG 2007, s. I-8925).

3 — Punkt 33.

4 — Ett överklagande i ett liknande mål har samtidigt kommit in till domstolen (mål C-335/09 P, Polen mot kommissionen, som ännu inte avgjorts av domstolen). I den överklagade domen har en talan som väckts av Republiken Polen mot en annan kommissionsförordning delvis avvisats av samma skäl, hänförliga till att talan väckts för sent.

5 — Nedan kallad ”det överklagade beslutet”.

6 — EUT L 9, s. 8.

3. Förstainstansrätten konstaterade i beslutet att förordning nr 60/2004 hade offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* den 15 januari 2004 och att fristen för att väcka talan mot förordningen följaktligen hade löpt ut den 8 april 2004. Republiken Polens ansökan om väckande av talan hade getts in till förstainstansrättens kansli den 28 juni 2004, och förstainstansrättens fann därför att talan hade väckts för sent. [7]

4. Förstainstansrätten biföll kommissionens invändning om rättegångshinder. Invändningen grundade sig på en restriktiv tillämpning av artikel 230 femte stycket EG. Förstainstansrätten konstaterade att talan mot förordning nr 60/2004 hade väckts efter det att den tvåmånadersfrist som föreskrivs i den bestämmelsen hade löpt ut. Den fristen ska räknas från dagen för offentliggörande, och förstainstansrätten fann därför att Republiken Polens talan var väckt efter det att fristen hade löpt ut. [8] Förstainstansrätten underkände därefter de olika argument som Republiken Polen hade anfört.

5. Förstainstansrätten fann att dess slutsats inte påverkades av den omständigheten att förordningen inte hade offentliggjorts på Europeiska unionens tjugo officiella språk, [9] att förordningens ikraftträdande var avhängigt anslutningsfördragets ikraftträdande [10] och att förordningen riktade sig till samtliga medlemsstater, inbegripet de blivande medlemsstaterna. [11]

6. Förstainstansrätten redogjorde därefter för varför en restriktiv tillämpning av fristen för talans väckande, vilken innebär att den börjar löpa från dagen för offentliggörande av förordning nr 60/2004, inte innebär en kränkning av Republiken Polens rätt till effektivt domstolsskydd. [12]

7. Förstainstansrätten erinrade, i samband med prövningen av invändningen om rättegångshinder, om att det endast kan göras undantag från den restriktiva tillämpningen av gemenskapsbestämmelserna om förfarandefrister under exceptionella eller oförutsebara omständigheter samt vid force majeure. [13] Förstainstansrätten ansåg att Republiken Polen inte hade redogjort för varför omständigheterna var exceptionella med avseende på den medlemsstaten, vilket skulle motivera att rättssäkerhetsprincipen åsidosattes genom att det gjordes ett undantag från principen om att förfarandefristerna ska tillämpas restriktivt.

8. Republiken Polen har i sitt överklagande yrkat att domstolen ska upphäva det överklagade beslutet, slutligt avgöra målet och, följaktligen, ta upp Republiken Polens talan mot förordning (EG) nr 60/2004 till sakprövning samt bifalla de yrkanden som den medlemsstaten framställt i första instans.

II – Förfarandet vid domstolen och parternas yrkanden

9. Republiken Polens överklagande inkom till domstolens kansli den 24 augusti 2009. Republiken Polen har begärt att målet ska avgöras av stora avdelningen.

10. Parterna har inte ansökt om att muntlig förhandling ska hållas och domstolen har därför beslutat att inte hålla någon sådan förhandling.

11. Republiken Polen har yrkat att domstolen ska

— upphäva förstainstansrättens beslut av den 10 juni 2009 i mål T-258/04,

7 — Punkterna 42–46 i det överklagade beslutet.
8 — Punkterna 46, 70 och 71 i det överklagade beslutet.
9 — Punkterna 48–50 i det överklagade beslutet.
10 — Punkterna 51 och 52 i det överklagade beslutet.
11 — Punkterna 53–56 i det överklagade beslutet.
12 — Punkterna 57–70 i det överklagade beslutet.
13 — Punkt 55 i det överklagade beslutet.

— ogiltigförklara artiklarna 5, 6.1–6.3, 7.1 och 8.2 a i förordning nr 60/2004, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

12. Kommissionen har yrkat att domstolen ska

— ogilla överklagandet, och

— förplikta Republiken Polen att ersätta rättegångskostnaderna.

III – Överklagandet

A – *Republiken Polens argument*

13. Republiken Polen har åberopat fem grunder till stöd för sitt överklagande. Grunderna avser förstainstansrättens prövning av invändningen om rättegångshinder mot Republiken Polens talan mot förordning nr 60/2004. [14]

14. Republiken Polen har som första grund anfört att förstainstansrätten åsidosatte rådets förordning nr 1 av den 15 april 1958 om vilka språk som skall användas i Europeiska ekonomiska gemenskapen [15], när den fann att fristen för att väcka talan mot förordning nr 60/2004 hade börjat löpa den dag som förordningen offentliggjordes på de officiella språken i Europeiska gemenskapens femton medlemsstater, det vill säga före det att förordningen offentliggjorts på samtliga officiella språk i den utvidgade gemenskapen.

15. Republiken Polen har som andra grund anfört att förstainstansrätten gjorde en felaktig bedömning när den fann att Polen – före landets anslutning till Europeiska unionen – effektivt kunde väcka en talan om ogiltigförklaring mot förordning nr 60/2004, med stöd av artikel 230 fjärde stycket EG (det vill säga enligt samma bestämmelse och på samma villkor som fysiska och juridiska personer) och inte med stöd av artikel 230 andra stycket EG, i vilken det föreskrivs en ovillkorlig talerätt för bland annat medlemsstater. Republiken Polen har gjort gällande att det på dagen för offentliggörande av förordning nr 60/2004, den 15 januari 2004, i förordningen endast föreskrevs skyldigheter för medlemsstater, vilket Polen ännu inte var vid den tidpunkten. Dessa skyldigheter var dessutom framtida och var endast tillämpliga från och med anslutningsfördragets ikraftträdande. Republiken Polen anser, i andra hand, att den inte vid tidpunkten för offentliggörandet uppfyllde de specifika villkoren för talerätt i artikel 230 fjärde stycket EG.

16. Republiken Polen har som tredje grund anfört att förstainstansrätten åsidosatte principen om en rättsgemenskap och Polens rätt till ett effektivt domstolsskydd genom att beröva Polen rätten att få lagenligheten av förordning nr 60/2004 prövad, trots att förordningen riktade sig till Polen i egenskap av medlemsstat. Republiken Polen har tillagt att en restriktiv tillämpning av bestämmelserna om fristerna för talans väckande inte får leda till olikheter mellan medlemsstaterna, i synnerhet i fråga om gamla och nya medlemsstaters domstolsskydd.

17. Republiken Polen har som fjärde grund anfört att förstainstansrätten åsidosatte principerna om solidaritet och tro och heder genom att beröva Polen rätten att få förordning nr 60/2004 prövad i domstol, när förordningen innebar att villkoren för Polens anslutning till unionen ändrades på ett rättsstridigt sätt och att jämvikten rubbades mellan de rättigheter och de skyldigheter som Polen har till följd av sitt medlemskap i Europeiska unionen.

14 — Punkterna 40–71 i det överklagade beslutet.

15 — EGT 1958, 17, s. 385; svensk specialutgåva, område 1, s. 14.

18. Republiken Polen har som femte grund anfört att förstainstansrätten gjorde ett processuellt fel när den inte prövade argumenten om ett åsidosättande av principerna om solidaritet och tro och heder och att det överklagade beslutet är bristfälligt motiverat i den delen.

B – *Bedömning*

19. Nästintill samtliga fem grunder som Republiken Polen har åberopat väcker frågor som utan tvekan är av stor betydelse med avseende på unionens gradvisa utvidgning till andra europeiska stater, vilket alltid utgör ett vanskligt område. Republiken Polen har åberopat grunderna i den ordning som angetts ovan och det är i princip i den ordningen som domstolen ska pröva dem.

20. Det finns emellertid en tydlig hierarki mellan grunderna. Jag anser att den tredje grunden är av särskild betydelse, eftersom den väcker frågor som rör grunderna för unionen och de värden som den bygger på [16], såsom rättsstatsprincipen, principen om en rättsunion, [17] i vilken institutionernas rättsakter är underkastade ”lagen”, [18] principen om medlemsstaternas likhet inför fördragen, [19] vilken är en princip som avser unionens struktur och som numera är inskriven i artikel 4.2 FEU. [20] Vid denna bedömning kommer jag indirekt att ta ställning till de argument som Republiken Polen har anfört i anslutning till den andra grunden, vilka avser tillämpligheten i förevarande mål av de specifika bestämmelserna i artikel 230 fjärde stycket EG på en blivande medlemsstat.

21. Före denna prövning vill jag erinra om domstolens praxis enligt vilken den restriktiva tillämpningen av gemenskapsbestämmelserna om förfarandefrister motiveras av kravet på rättssäkerhet och behovet av att undvika diskriminering och godtycklig behandling vid rättskipningen. [21] Enligt samma praxis kan det endast göras undantag härifrån under exceptionella omständigheter eller, i enlighet med artikel 45 i stadgan för Europeiska unionens domstol, under oförutsedda omständigheter eller vid force majeure samt vid ursäktliga misstag. [22] Om målet ska avgöras med en restriktiv tillämpning av artikel 230 femte stycket EG är det tydligt att talan ska avvisas, utan att det är nödvändigt att utveckla denna punkt närmare. Republiken Polens tredje grund väcker emellertid frågan om inte domstolen – med hänsyn till de mycket speciella omständigheterna i målet – borde komma fram till en annan lösning genom en tolkning grundad på den aktuella bestämmelsen (*secundum legem*-tolkning), eller genom en friare tolkning (*praeter legem*-tolkning)

16 — För att använda formuleringen i artikel 2 FEU.

17 — I enlighet med den terminologi som numera används av domstolen. Se dom av den 29 juni 2010 i mål C-550/09, E och F (REU 2010, s. I-6213), punkt 44.

18 — Den konstitutionella urkund som utgörs av fördragen, för att använda det uttryckssätt som förekommer i dom av den 23 april 1986 i mål 294/83, Les Verts mot parlamentet (REG 1986, s. 1339; svensk specialutgåva, volym 8, s. 529), punkt 23.

19 — Före Lissabonfördraget fanns det ingen uttrycklig hänvisning i fördragen till principen om likheten mellan medlemsstaterna. Domstolen har trots detta funnit att principen ingått som en del i fördragen. Se, för ett motsvarande synsätt, Zemanek, J., ”The Principle of Equality”, i Kaddous, C. och Auer, A., *Les principes fondamentaux de la Constitution européenne*, Helbing & Lichtenhahn, LGDJ, 2006, s. 237; Lenaerts, K. och Van Nuffel, P., ”Advanced Integration and the Principle of Equality of Member States within the European Union”, i Kaddous, C. och Auer, A., anfört arbete, s. 245, i synnerhet s. 249. Se dom av den 7 februari 1973 i mål 39/72, kommissionen mot Italien (REG 1973, s. 101; svensk specialutgåva, volym 2, s. 77), punkt 24, och av den 7 februari 1979 i mål 128/78, kommissionen mot Förenade kungariket (REG 1979, s. 419) punkt 12. Se även, för en helt annan synvinkel, dom av den 29 mars 1979 i mål 231/78, kommissionen mot Förenade kungariket (REG 1979, s. 1447; svensk specialutgåva, volym 4, s. 429), punkt 9.

20 — Lydelsen i denna bestämmelse återger lydelsen i artikel I-5 i utkastet till fördrag om upprättande av en konstitution för Europa. Den artikeln återgav den formulering som ovannämnda princip getts i rättspraxis. Se Piris, J.-C., *The Lisbon Treaty – A Legal and Political Analysis*, Cambridge University Press, 2010, s. 83 och 84, Blanquet, M., ”Article I-5”, i Burgorgue-Larsen, L, Levade, A. och Picod F., (éds.), *Traité établissant une Constitution pour l'Europe*, volym 1, Bruylant, 2007, s. 96.

21 — Se, bland annat, dom av den 12 juli 1984 i mål 209/83, Ferriera Valsabbia mot kommissionen (REG 1984, s. 3089), punkt 14, beslut av den 5 februari 1992 i mål C-59/91, Frankrike mot kommissionen (REG 1992, s. I-525), punkt 8, av den 7 maj 1998 i mål C-239/97, Irland mot kommissionen (REG 1998, s. I-2655), punkterna 7–9, av den 17 maj 2002 i mål C-406/01, Tyskland mot parlamentet och rådet (REG 2002, s. I-4561), punkt 20, och av den 8 november 2007 i mål C-242/07 P, Belgien mot kommissionen (REG 2007, s. I-9757), punkt 16.

22 — Se, bland annat, dom av den 5 april 1979 i mål 117/78, Orlandi mot kommissionen (REG 1979, s. 1613), punkterna 10 och 11, av den 15 december 1994 i mål C-195/91 P, Bayer mot kommissionen (REG 1994, s. I-5619), punkt 26, beslut av den 27 november 2007 i mål C-163/07 P, Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret och Akar mot kommissionen (REG 2007, s. I-10125), punkt 36, av den 14 januari 2010 i mål C-112/09 P, SGAE mot kommissionen (REU 2010, s. I-351), punkt 20, och av den 16 november 2010 i mål C-73/10 P, Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert mot kommissionen (REU 2010, s. I-11535), punkt 42.

22. Republiken Polen har som tredje grund gjort gällande att en restriktiv tillämpning av unionsbestämmelserna om frister för talans väckande inte får leda till att det godtas olikheter i domstolsskyddet mellan ”gamla” och ”nya” medlemsstater. Medlemsstaterna kan inte fråntas sin rätt att väcka talan med stöd av artikel 230 andra stycket EG mot en rättsakt som är riktad till dem. I den bestämmelsen definieras medlemsstaternas talerätt och den utgör ett uttryck för deras naturliga rätt till skydd för sina ekonomiska och sociala rättigheter, från unionsdomstolarnas sida. Unionsinstitutionerna kan därför inte, genom valet av dagen för offentliggörande av en rättsakt som riktar sig till samtliga medlemsstater, beröva de nya medlemsstaterna rätten till domstolsskydd. Republiken Polen har härvid hänvisat till punkt 50 i generaladvokaten Poiares Maduros förslag till avgörande i det ovannämnda målet Polen mot rådet och anser att förstainstansrätten uppenbart åsidosatte rättsstatsprincipen och principen om rätten till ett effektivt domstolsskydd när den avvisade talan. Republiken Polen har tillagt att, i motsats till vad förstainstansrätten funnit i punkt 55 i det överklagade beslutet, kännetecknas förevarande fall i allra högsta grad av exceptionella omständigheter.

23. Detta mål rör därför de sekundärrättsakter som unionen antar mellan dagen för undertecknande och dagen för ikraftträdande av ett anslutningsfördrag och vilka rättsakter antas med avseende på utvidgningen och som därför blir tillämpliga på den nya medlemsstat eller de nya medlemsstater som har undertecknat anslutningsfördraget.

24. För att bemöta de principargument som Republiken Polen har anfört krävs det att ett vidare perspektiv anläggs, vilket jag kommer att försöka göra nedan.

25. Ett av unionens särdrag i förhållande till andra folkrättssubjekt är att den är en union av stater – och av folk – med en kontinuerlig normgivningsverksamhet, som i nuläget nått en omfattning som inte överträffats av någon annan internationell organisation i vid bemärkelse. Det är inte en slump att unionens rättsordning på kort tid gavs attributen autonomi, företräde och effektivitet. [23]

26. Unionen skapades ursprungligen av sex stater och dess gradvisa utvidgning utgör inte något undantagsfenomen, utan är tvärtom en del av unionens syfte. En ny europeisk stats medlemskap i unionen utgör ur denna synvinkel en process som för varje gång blir alltmer komplicerad med hänsyn till den djupare integrationen och unionens alltmer omfattande regelverk. [24]

27. Av detta följer att unionens rättsordning aldrig upphör att vara verksam och dess normgivningsverksamhet kan inte avbrytas under utvidgningsprocesserna. [25] Det är denna omständighet som ger upphov till problemet med de rättsakter som unionen antar mellan dagen för undertecknande av anslutningsfördragen och dagen för deras ikraftträdande och vars antagande kan

23 — Se, bland annat, Barents, R., *The Autonomy of Community Law*, Kluwer, 2004, Simon, D., ”Les fondements de l’autonomie du droit communautaire”, i *Droit international et droit communautaire, perspective actuelles*, *33ème Colloque de la société française pour le droit international*, Pedone, 2000, s. 207.

24 — Det finns inte någon definition av regelverket trots att begreppet används i fördragen. I den gemensamma förklaringen om gemensam utrikes- och säkerhetspolitik, godkänd av de befullmäktigade ombuden och bifogad slutakten till Akt om villkoren för, Republiken Österrikes, Republiken Finlands och Konungariket Sveriges anslutning till de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen och om anpassning av fördragen (EGT C 241, 1994, s. 21 och EGT L 1, 1995, s. 1), definieras gemenskapens regelverk som ”de rättigheter och skyldigheter som är förknippade med unionen och med dess institutionella regelverk”.

25 — Det är fråga om en speciell problematik inom fördragsrätten, vilken ska skiljas från den betydligt mer vanligt förekommande problematiken angående fördragens provisoriska tillämpning. Se artikel 218.5 FEUF (tidigare artikel 300.2 EG), i vilken det föreskrivs att rådet, på förslag av förhandlaren, får anta ett beslut om att provisoriskt tillämpa ett fördrag före dess ikraftträdande. Se, angående denna fråga, exempelvis Geslin, A., *La mise en application provisoire des traités*, Pedone, 2005, Verwey, D., *The european Community, the European Union and the International Law of Treaties*, T.M.C. Aser Press, 2004, s. 124 och följande sidor, Mathy, D., ”Commentaires de l’article 24 des conventions de Vienne de 1969 et 1986”, i Corten, O. och Klein, P., *La Convention de Vienne sur le droit des traités*, Bruylant, 2006, Volym 1, s. 1045, Lefeber, R., ”The provisional Application of Treaties”, i Klabbers, J. och Lefeber, R., *Essays on the Law of Treaties. A Collection of Essays in Honour of Bert Vierdag, Nijhoff*, 1998, s. 81, Vignes, D., *Une notion ambiguë: la mise en application provisoire des traités*, AFDI, 1972, s. 181.

vara beroende av utvidgningen och som därför offentliggörs innan anslutningen fått verkan, utan att nödvändigtvis ha trätt i kraft före den dagen. Det kan i anslutningsfördragen och anslutningsakterna [26] i förväg anges vilket innehåll och vilka följder en sådan normgivningsverksamhet ska ha. Det framgår dock med tydlighet att dessa möjligheter förefaller vara relativt begränsade.

28. Det är således fråga om unionsrättslig sekundärrätt som ska tillämpas såväl på gamla som på nya medlemsstater, utan att de nya medlemsstaterna deltagit i antagandet av den. [27]

29. Unionsinstitutionerna ges genom bestämmelser, såsom artikel 2.3 i anslutningsfördraget, befogenhet att anta sekundärrättsakter mellan dagen för fördragets undertecknande och dagen för dess ikraftträdande. Denna befogenhet medför att två kategorier av medlemsstater behandlas olika. Den första kategorin utgörs av de stater som redan är medlemsstater vid tidpunkten för antagandet av rättsakterna och som därför har deltagit i antagandet av dem. Den andra kategorin utgörs av de stater som ännu inte blivit medlemsstater och som därför inte har kunnat delta i antagandet av rättsakterna. [28]

30. Tanken om en rättsunion, ett uttryck för det grundläggande värdet rättsstaten, innebär att de grundläggande rättigheterna ska respekteras och att det ska kontrolleras att institutionernas rättsakter är förenliga med den konstitutionella urkund som fördragen utgör [29] och med de allmänna rättsprinciperna. [30] Den innebär emellertid också att unionens sekundärrätt ska antas på ett

26 — Den möjligheten förekommer inte sällan i unionsrätten. Det fanns redan bestämmelser som var likvärdiga med artikel 2.3 i 2004 års anslutningsfördrag (på vilken förordning nr 60/2004 bland annat är grundad) i 1994 års anslutningsfördrag (Republiken Österrike, Republiken Finland, Konungariket Sverige, artikel 2.3) och i 1985 års anslutningsfördrag (Konungariket Spanien och Republiken Portugal, artikel 2.3). 2005 års anslutningsfördrag (Republiken Bulgarien och Rumänien, artikel 4.3) innehåller samma typ av bestämmelser. Se även Europeiska gemenskapernas råds beslut om Konungariket Spaniens och Republiken Portugals anslutning till Europeiska kol- och stålgemenskapen (EGT L 302 av den 15 november 1985, s. 5). I 1972 års anslutningsfördrag (Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland) och i 1979 års anslutningsfördrag (Republiken Grekland) fanns det däremot inte några likvärdiga bestämmelser. Utan att gå in på detaljer vill jag erinra om att domstolen har prövat lösningar som varit annorlunda, men som tagit sikte på samma problem. Se, bland annat, dom av den 2 oktober 1997 i mål C-259/95, parlamentet mot rådet (REG 1997, s. I-5303). Bestämmelser av detta slag är således resultatet av unionsinstitutionernas långa erfarenhet av utarbetande och genomförande av anslutningsfördrag, oavsett av vilken anledning de förts in i anslutningsfördragen. Det huvudsakliga målet med bestämmelserna är att göra det möjligt för unionsinstitutionerna att vidta åtgärder som är nödvändiga för anslutningen och som är uttömmande uppräknade, men vilka inte har kunnat antas före undertecknandet av anslutningsfördraget och anslutningsakterna och således inte blivit en del av gemenskapens regelverk.

27 — Det viktigaste kännetecknet för den sålunda tillkomna sekundärrätten är att de nya medlemsstaterna inte har kunnat delta i dess tillkomst, trots att dessa stater är dess huvudsakliga adressater. I anslutningsakterna har det visserligen alltid med stor omsorg inrättats särskilda förfaranden för antagandet av vissa beslut och vidtagandet av andra åtgärder under den tid som föregår anslutningen. Dessa förfaranden, vilka i allmänhet endast ger de blivande medlemsstaterna en rätt att bli konsulterade, hindrar dock inte att dessa stater deltar i antagandet av bestämmelser som inte formellt sett ingår i gemenskapens regelverk. Se, med avseende på förevarande mål, det ”Informations- och samrådsförfarande angående antagandet av vissa beslut och andra åtgärder som skall antas under tiden fram till anslutningen”, vilket ingår som en bilaga till 2003 års anslutningsakter (EUT L 236 av den 23 september 2003, s. 987).

28 — Det kan noteras att förstainstansrätten i dom av den 10 juni 2009 i mål T-257/04, Polen mot kommissionen (REG 2009, s. II-1545), punkt 235, fann att Republiken Polen inte hade deltagit som observatör i samband med antagandet av förordning (EG) nr 1972/2003 av den 10 november 2003 om övergångsåtgärder för handeln med jordbruksprodukter med anledning av Tjeckiens, Estlands, Cyperns, Lettlands, Litauens, Ungerns, Maltas, Polens, Sloveniens och Slovakiens anslutning (EUT L 293, s. 3).

29 — För att använda ett av kriterierna för en rättsgemenskap, numera en rättsunion, vilken domstolen regelbundet har använt sig av sedan domen i det ovannämnda målet Les Verts mot parlamentet (punkt 23). Se även dom av den 10 juli 2003 i mål C-15/00, kommissionen mot EIB (REG 2003, s. I-7281), punkt 75, av den 18 januari 2007 i mål C-229/05 P, PKK och KNK mot rådet (REG 2007, s. I-439), punkt 109, av den 3 september 2008 i de förenade målen C-402/05 P och C-415/05 P, Kadi och Al Barakaat International Foundation mot rådet och kommissionen (REG 2008, s. I-6351), punkt 281, samt domen i det ovannämnda målet E och F, punkt 24.

30 — Se, bland annat, dom av den 25 juli 2002 i mål C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mot rådet (REG 2002, s. I-6677), punkt 38, och av den 5 oktober 2006 i mål C-232/05, kommissionen mot Frankrike (REG 2006, s. I-10071), punkt 57.

demokratiskt sätt, vilket innebär samtliga medlemsstaters jämbördiga deltagande [31], antingen direkt genom ledamöterna i Europaparlamentet eller medlemsstaternas företrädare i Europeiska rådet eller rådet, [32] eller indirekt genom delegation av rådets befogenheter eller, numera genom delegation av rådets [33] och parlamentets befogenheter. [34]

31. Det är viktigt att understryka att det faktum att blivande medlemsstater inte deltar i antagandet av rättsakter som antas under dessa specifika omständigheter visserligen, såsom i förevarande mål, kan motiveras av primärrätten, i föreliggande fall anslutningsfördraget och/eller anslutningsakterna. [35] I anslutningsfördragen och anslutningsakterna kan det föreskrivas att det ska antas rättsakter som ska tillämpas på såväl nya som gamla medlemsstater, trots att de nya medlemsstaterna inte har kunnat delta i rättsakternas tillkomst, eftersom dessa stater samtycker till dem genom att underteckna och, därefter, ratificera dessa fördrag och akter.

32. Sistnämnda faktum kan utan svårighet godtas med hänvisning till ”tingens ordning”. [36] Det är däremot betydligt svårare att förklara varför nya medlemsstater saknar rättsmedel för att få till stånd en domstolsprövning av rättsakter som antagits under sådana förhållanden.

33. Det är självfallet så, att blivande medlemsstater inte kan bidra till skapandet av unionsrätten – särskilt genom sina företrädare i rådet – innan de de facto blivit medlemmar i unionen.

34. I förevarande mål är det emellertid inte fråga om denna olikhet inför fördragen, utan om den olikhet som är följden av att nya medlemsstater inte, på samma villkor som gamla medlemsstater, har tillgång till rättsmedel mot rättsakter när fristerna för att väcka talan mot rättsakterna har gått ut den dag de de facto blir medlemsstater, på grund av dagen för rättsakternas offentliggörande. [37]

35. Utgångspunkten vid bedömningen av denna olikhet är den numera i artikel 4.2 FEU angivna principen om att ”unionen ska respektera medlemsstaternas likhet inför fördragen”. Denna princip utgör i vart fall hinder för omotiverade olikheter mellan medlemsstaterna. [38] Det är emellertid inte lätt att motivera den olikhet som är följden av att en stat, vilken såsom övriga medlemsstater är skyldig att följa en rättsakt, endast har att godta rättsakten, utan andra möjligheter.

31 — Artikel 4.2 FEUF.

32 — Se även generaladvokaten Poiares Maduros förslag till avgörande av den 26 mars 2009 i mål C-411/06, kommissionen mot parlamentet och rådet (REG 2009, s. I-7585), punkt 6, fotnot 5.

33 — Med stöd av artikel 202 EG. Det räcker i detta sammanhang att hänvisa till de rättsakter som reglerar kommittéförfarandet: rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter (EGT L 184, s. 23), se även Överenskommelse mellan Europaparlamentet och kommissionen om tillämpningsföreskrifter till rådets beslut 1999/468/EG, om de förfaranden som ska tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter, ändrat genom beslut 2006/512/EG (EUT C 143, 2008, s. 1, och rättelse i EUT C 154, s. 24). Se, bland annat, Piris, J.-C., ”La comitologie: vers l’épilogue d’une longue saga”, i *Chemins d’Europe, Mélanges en l’honneur de Jean-Paul Jacqué*, Dalloz, 2010, s. 547, Jacqué, J.-P., ”L’éternel retour – Réflexions sur la comitologie”, i *Mélanges en hommage à Jean-Victor Louis*, éditions de l’ULB, 2003, s. 211, Lenaerts, K. och Verhoeven, A., ”Towards a Legal Framework for Executive Rule-Making in the EU? The Contribution of the New Comitology Decision”, *CML Rev*., 2000, s. 645.

34 — Det ska understrykas att artikel 291 FEUF innebär en radikal förändring av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter. Se Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, s. 13), genom vilken beslut 1999/468 upphör att gälla. Se Craig, P., ”Delegated Acts, Implementing acts and the new Comitology Regulation”, *European Law Review*, 2011, nr 5, s. 671, Edenharter, A., ”Die Komitologie nach dem Vertrag von Lissabon: Verschiebung der Einflussmöglichkeiten zugunsten der EU-Kommission?”, *Die öffentliche Verwaltung*, 2011, s. 645.

35 — Domstolen har slagit fast att protokoll och bilagor till en anslutningsakt utgör primärrättsbestämmelser, vilka endast kan ändras, upphävas eller vars tillämpning kan skjutas upp i enlighet med de förfaranden som föreskrivs i grundfördragen – såvida inte annat föreskrivs i anslutningsakten. Se dom av den 11 september 2003 i mål C-445/00, Österrike mot rådet (REG 2003, s. I-8549), punkt 62. Tribunalen har funnit att en bestämmelse i en anslutningsakt kan utgöra rättslig grund för att anta lagstiftningsåtgärder. Se förstainstansrättens dom av den 11 september 2002 i mål T-70/99, Alpharma mot rådet (REG 2002, s. II-3495), punkterna 106 och 107.

36 — Såsom Montesquieu gärna sade. *Om lagarnas anda,* 1748.

37 — Talerätten blir då underkastad tillfälligheter, eftersom den beror på dagen för rättsaktens offentliggörande.

38 — _ Domstolen har redan haft tillfälle att underkänna en av en ny medlemsstat förordad tolkning av bestämmelserna i en anslutningsakt med hänvisning till att den ”innebär icke-godtagbara följder för likheten mellan medlemsstaterna med avseende på vissa regler av grundläggande betydelse för den gemensamma marknadens funktion” (dom av den 29 mars 1979 i det ovannämnda målet kommissionen mot Förenade kungariket, punkt 9).

36. I en sådan situation som den i förevarande mål har de gamla medlemsstaterna på ett eller annat sätt deltagit i tillkomsten av de rättsakter som antagits. De kan i egenskap av medlemsstater direkt väcka talan mot rättsakterna, såsom privilegierade sökande, med stöd av artikel 230 andra stycket EG, inom den frist som föreskrivs i artikel 230 femte stycket EG. De nya medlemsstaterna har inte deltagit i rättsakternas tillkomst och saknar möjlighet att i egenskap av medlemsstater väcka talan mot rättsakterna. Tidigare har de rättsakter som antagits och tillämpats under sådana förhållanden betecknats som ”ukaser”. Rättsakter som endast är att åtlyda går inte att förena med tanken om en rättsunion. Även om det inte går att säkerställa att samtliga medlemsstater till vilka en rättsakt riktar sig är delaktiga i dess tillkomst, utgör tanken om en rättsunion hinder mot att det saknas rättsmedel mot rättsakten.

37. Det föreligger visserligen i princip inga större svårigheter att godta att det i anslutningsfördragen och anslutningsakterna uttryckligen föreskrivs särskilda bestämmelser om rättsmedel eller att det, inom vissa ramar, till och med föreskrivs begränsningar av rättsmedlen.

38. Tanken om rättsunion innebär dock att det, i vart fall i avsaknad av en uttrycklig primärrättslig bestämmelse, inte är möjligt att beröva de nya medlemsstaterna rättsmedel mot de rättsakter som riktar sig till dem och som antagits mellan dagen för undertecknandet och dagen för ikraftträdandet av anslutningsfördragen och anslutningsakterna. Tanken om en rättsunion innebär att de nya medlemsstaterna – i egenskap av medlemsstater och från och med att de förvärvar denna egenskap – ska ha möjlighet att, inom en skälig frist, kunna angripa den sekundärrätt som kommer att vara tillämplig i den utvidgade unionen och som de inte har kunnat bidra till att skapa.

39. De nya medlemsstaterna måste ha denna möjlighet i egenskap av medlemsstater och inte endast i egenskap av juridiska personer [39] eller tredjeländer.

40. Det är för det första i egenskap av blivande medlemsstater som de påverkas av rättsakterna och inte i egenskap av juridiska personer eller tredjeländer. Rättsakterna blir tillämpliga på dem i egenskap av medlemsstater och under förutsättning att de de facto blir medlemsstater. [40] Bestämmelserna i rättsakterna berör dem därför i egenskap av medlemsstater och det är i denna egenskap som de måste kunna utöva rättsmedlen.

41. För det andra måste de nya medlemsstaterna ha talerätt enligt artikel 230 EG på samma villkor som övriga medlemsstater. Dessa villkor följer av att nämnda stater, såsom jämbördiga med de gamla medlemsstaterna, deltagit i rättsakternas tillkomst. Det måste i detta sammanhang tas hänsyn till att det inte är någon tillfällighet att medlemsstaterna, [41] i likhet med parlamentet, [42] rådet och kommissionen, [43] har ställning som så kallade privilegierade sökande enligt det uttryck som används i doktrinen.

42. En tolkning av artikel 230 EG som innebär att Republiken Polens talan mot förordning nr 60/2004 ska avvisas av det enda skälet att talan väckts efter det att fristen på två månader efter offentliggörandet har löpt ut, strider följaktligen mot det grundläggande värdet rättsstaten och mot principen om medlemsstaternas likhet inför fördragen. [44]

39 — Domstolen har i samband med prövningen av Europaparlamentets aktiva talerätt funnit att ”systematiken”i artikel 230 fjärde stycket EG inte är ”lämpad” för en talan om ogiltigförklaring som väcks av en medlemsstat. Se dom av den 22 maj 1990 i mål C-70/88, parlamentet mot rådet (REG 1990, s. I-2041; svensk specialutgåva, volym 10, s. 425), punkt 14.

40 — Se angående denna fråga, analogt, dom av den 5 december 2000 i mål C-477/98, Eurostock (REG 2000, s. I-10695), punkt 58, och av den 22 juni 2011 i mål C-346/09, Denkavit Nederland m.fl. (REU 2011, s. I-5517), punkterna 65 och 66.

41 — Se, bland annat, dom av den 12 juli 1979 i mål 166/78, Italien mot rådet (REG 1979, s. 2575), punkterna 5 och 6, och av den 23 februari 1988 i mål 131/86, Förenade kungariket mot rådet (REG 1988, s. 905), punkt 6.

42 — Sedan Nicefördragets ikraftträdande.

43 — Se, bland annat, dom av den 26 mars 1987 i mål 45/86, kommissionen mot rådet (REG 1987, s. 1493; svensk specialutgåva, volym 9, s. 55), punkt 3, och av den 21 januari 2003 i mål C-378/00, kommissionen mot parlamentet och rådet (REG 2003, s. I-937), punkt 28.

44 — Det ska tilläggas att den talerätt som en ny medlemsstat ska tillerkännas i ett sådant fall som det med Republiken Polen och förordning nr 60/2004 inte kan ifrågasättas med stöd av dom av den 18 oktober 2007 i mål C-299/05, kommissionen mot parlamentet och rådet (REG 2007, s. I-8695) punkterna 29 och 30. Förstainstansrätten hänvisade till det avgörandet i sin det ovannämnda målet Polen mot kommissionen (punkterna 69–73). Det målet har överklagats sb Republiken Polen och har vid domstolen åsatts målnummer C-335/09 P. Talerätten kan inte vara beroende av tillfälligheter, som huruvida institutionerna ändrar sina rättsakter eller inte.

43. Republiken Polen ska följaktligen vinna framgång med den argumentation som har utvecklats i den andra och den tredje grunden. Det överklagade beslutet ska därför upphävas, utan att det finns anledning att pröva övriga grunder.

44. En tolkning av fördragen som innebär att en ny medlemsstat saknar rätt att väcka talan mot rättsakter som antagits och offentliggjorts mellan dagen för undertecknande av och dagen för ikraftträdande av anslutningsfördraget och anslutningsakten innebär ett åsidosättande av det grundläggande värdet rättsstaten, av principen om medlemsstaternas likhet inför fördragen och av en medlemsstats privilegierade talerätt i ett sådant fall som det förevarande. Vad som återstår att undersöka är den inte obetydliga frågan om vilka lösningar som står domstolen till buds för att rätta till detta åsidosättande.

45. Såsom generaladvokaten Poiares Maduro har funnit i sitt förslag till avgörande i det ovannämnda målet Polen mot rådet[45] finns det två lösningar på denna fråga. Den första lösningen är inte rättsligt reglerad (*praeter legem*), medan den andra är det (*secundum legem*).

46. Jag anser att det står domstolen fritt att använda sig av den första möjligheten, i linje med det förslag som uttrycktes av generaladvokaten Poiares Maduro i sitt förslag till avgörande i det ovannämnda målet Polen mot kommissionen.[46] Jag föredrar emellertid den andra möjligheten, det vill säga en tolkning som grundar sig på fördragens anda och systematik, i linje med de domar i vilka domstolen slog fast först Europaparlamentets passiva talerätt[47] och därefter dess aktiva talerätt.[48]

47. I domen i målet Les Verts mot parlamentet hade domstolen att pröva frågan huruvida ogiltighetstalan enligt artikel 173 i EEG-fördraget[49] kunde väckas mot rättsakter som antagits av parlamentet, trots att den bestämmelsen vid den tidpunkten endast avsåg rådets och kommissionens rättsakter.

48. Domstolen utgick från tanken om en rättsgemenskap och slog fast att fördragen utgör en ”konstitutionell urkund”. Domstolen fann att en tolkning av artikel 173 i EEG-fördraget, som innebar att de rättsakter som parlamentet antagit enligt fördraget inte ingick bland de rättsakter mot vilka talan kunde väckas, skulle leda till ett resultat som stred mot såväl fördragets anda, såsom den uttrycks i artikel 164 i EEG-fördraget,[50] som fördragets systematik. Skälet härtill var att medlemsstaternas eller andra institutioners befogenheter kunde trädas för när genom sådana rättsakter, eller att de kunde innebära ett överskridande av den utfärdande institutionens befogenheter, utan att det finns någon möjlighet att låta domstolen pröva rättsakterna. Domstolen fann därför – i överensstämmelse med generaladvokaten Mancini i sitt förslag till avgörande[51] – att en talan om ogiltigförklaring som väcktes mot Europaparlamentets rättsakter kunde tas upp till prövning, om rättsakterna var avsedda att ha rättsverkningar för tredje man.

49. Domstolen har på samma sätt, vilket generaladvokaten Poiares Maduro nämner i sitt ovannämnda förslag till avgörande i målet Polen mot rådet,[52] ansett att det uppdrag som den ges enligt artikel 164 i EEG-fördraget innebär en skyldighet att värna den jämvikt mellan institutionerna som skapas genom fördraget och således kontrollera att parlamentets befogenheter respekteras – trots att parlamentet inte hade rätt att väcka talan om ogiltigförklaring enligt artikel 173 i EEG-fördraget eller artikel 146 i

45 — Punkterna 54–60.

46 — Se punkt 59. De nya medlemsstaterna berörs av gemenskapsrättsakten endast under förutsättning att anslutningsfördraget och anslutningsakten träder i kraft och endast från och med dagen för ikraftträdandet. Fristen för talans väckande i artikel 230 femte stycket EG kan därför inte börja löpa före ikraftträdandet.

47 — Domen i det ovannämnda målet Les Verts mot parlamentet (punkterna 23–26).

48 — Dom av den 22 maj 1990 i det ovannämnda målet parlamentet mot rådet, punkterna 11–27.

49 — Sedermera artikel 230 EG, nu artikel 263 FEUF.

50 — _ Sedermera artikel 220 EG. Bestämmelsen återfinns nu i artikel 19 FEU.

51 — Se punkterna 6 och 7 i förslag till avgörande i det ovannämnda målet Les Verts mot parlamentet.

52 — Punkt 55.

Euroatomfördraget. Domstolen godtog därför att parlamentet, under vissa villkor,[53] hade rätt att väcka talan om ogiltigförklaring mot en rättsakt från rådet eller kommissionen och gick därmed längre än sin hittillsvarande praxis.[54] Domstolen fann att ”den processuella brist” som utgjordes av att det saknades en bestämmelse om talerätt för parlamentet ”inte kan väga tyngre än det grundläggande intresset av att upprätthålla och respektera den institutionella jämvikten.”[55]

50. Domstolen gjorde i dessa båda mål en *praeter legem*-tolkning av fördragen, eftersom det inte var möjligt att på annat sätt garantera rätten till ett effektivt domstolsskydd (vilken ingår som en grundläggande beståndsdel i en rättsunion), domstolsskyddet för envar med avseende på rättsakter från parlamentet som är avsedda att ha rättsverkningar för tredje man samt parlamentets talerätt mot andra institutioners rättsakter, vilka träder dess befogenheter för när och därigenom rubbar jämvikten mellan institutionerna.

51. Det kan tilläggas att en *praeter legem*-tolkning är särskilt lämpad att användas när den utgör den enda lösningen på en fråga som inte regleras i fördragen, vilken på ett principiellt sätt rör ett av unionens värden, såsom dem som räknas upp i artikel 2 FEU.[56]

52. Principen om medlemsstaternas likhet inför fördragen, tillsammans med det värde som utgörs av rättsstaten, kräver att nya medlemsstater ska ges talerätt mot de rättsakter som unionsinstitutionerna antar under sådana omständigheter som dem i förevarande mål. Med hänsyn till kravet på rättssäkerhet ska talerätten, i avsaknad av någon uttrycklig bestämmelse härom och i analogi med artikel 230 femte stycket EG, vara begränsad till den frist som föreskrivs i sistnämnda bestämmelse, vilken ska räknas från och med dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande.

IV – Talan mot förordning nr 60/2004

53. Det följer av artikel 61 första stycket i domstolens stadga att om överklagandet är välgrundat kan domstolen antingen själv slutligt avgöra målet, om detta är färdigt för avgörande, eller återförvisa målet till tribunalen för avgörande.

54. Domstolen förfogar över tillräckliga uppgifter för att slutligt avgöra den invändning om rättegångshinder som kommissionen har gjort vid förstainstansrätten.[57] Detta är däremot inte fallet beträffande prövningen i sak av Republiken Polens talan.

55. Av vad som anförts framgår att den talan som Republiken Polen väckt genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 28 juni 2004 inte var för sent väckt. Kommissionens invändning om rättegångshinder, vilken enbart avsåg att fristen för talans väckande hade löpt ut, ska ogillas och Republiken Polens talan kan prövas.

56. Republiken Polen har yrkat att domstolen i enlighet med artikel 61 i domstolens stadga slutligt ska avgöra talan mot förordning nr 60/2004. Republiken Polen har därför yrkat att artiklarna 5, 6.1–6.3, 7.1 och 8.2 a i förordningen ska ogiltigförklaras. Republiken Polen anser att målet är färdigt för avgörande och har därvid gjort gällande att det råder överensstämmelse mellan den argumentation som Polen fört i detta mål och den argumentation som fördes i det ovannämnda målet Polen mot kommissionen. Republiken Polen har preciserat att den vidhåller samtliga grunder som åberopats i både ansökan och repliken i första instans.

53 — Talan kunde tas upp till prövning endast såvitt den avsåg skyddet av Europaparlamentets befogenheter och endast såvitt den grundade sig på dessa. Se punkt 27.

54 — Domstolen hade nämligen i dom av den 27 september 1988 i mål 302/87, parlamentet mot rådet (REG 1988, s. 5615; svensk specialutgåva, volym 9, s. 739), punkterna 26–28, funnit att det, på lagstiftningens dåvarande stadium, inte var möjligt att ge Europaparlamentet talerätt. Generaladvokaten Darmon hade gett uttryck för motsatt uppfattning i sitt förslag till avgörande.

55 — Dom av den 22 maj 1990 i det ovannämnda målet parlamentet mot rådet, punkt 26.

56 — Constantinesco, V., ”The ECJ as a Law-Maker: praeter aut contra legem”, i D. O’Keefe (ed.), *Judicial Review in European Union Law, Liber Amicorum in Honour of Lord Slynn of Hadley*, Kluwer Law International, 2000, s. 73.

57 — Se, bland annat, dom av den 15 maj 2003 i mål C-193/01 P, Pitsiorlas mot rådet och ECB (REG 2003, s. I-4837), punkt 32, av den 17 juli 2008 i mål C-521/06 P, Athinaïki Techniki mot kommissionen (REG 2008, s. I-5829), punkt 66, av den 9 juli 2009 i mål C-319/07 P, 3F mot kommissionen (REG 2009, s. I-5963), punkt 99, av den 18 november 2010 i mål C-322/09 P, NDSHT mot kommissionen (REU 2010, s. I-11911, punkterna 65 och 66).

57. Förstainstansrätten avvisade talan mot förordning nr 60/2004 utan att pröva de grunder som hade åberopats av Republiken Polen.[58] Målet måste därför återförvisas till Europeiska unionens tribunal för att tribunalen prövar Republiken Polens yrkanden om ogiltigförklaring av förordning nr 60/2004.[59]

V – Förslag till avgörande

58. Jag föreslår att domstolen beslutar följande:

1) Det beslut som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt meddelade den 10 juni 2009 i mål T-258/04, Polen mot kommissionen, upphävs.

2) Den invändning om rättegångshinder som Europeiska kommissionen framställt vid förstainstansrätten ogillas.

3) Målet återförvisas till Europeiska unionens tribunal för att tribunalen ska pröva Republiken Polens yrkanden om ogiltigförklaring av artiklarna 5, 6.1–6.3, 7.1 och 8.2 a i kommissionens förordning (EG) nr 60/2004 av den 14 januari 2004 om övergångsåtgärder inom sockersektorn med anledning av Tjeckiens, Estlands, Cyperns, Lettlands, Litauens, Ungerns, Maltas, Polens, Sloveniens och Slovakiens anslutning.

4) Beslut om rättegångskostnader anstår.

58 — Se bland annat, för ett liknande resonemang, dom av den 16 december 2010 i mål C-362/09 P, Athinaïki Techniki mot kommissionen (REU 2010, s. I-13275), punkt 79, av den 21 juli 2011 i mål C-506/08 P, Sverige mot MyTravel och kommissionen (REU 2011, s. I-6237), punkt 126, och av den 13 oktober 2011 i de förenade målen C-463/10 P och C-475/10 P, Deutsche Post och Tyskland mot kommissionen (REU 2011, s. I-9639), punkterna 81 och 82.

59 — Det förhållandet att förstainstansrätten redan har prövat giltigheten av förordning nr 60/2004 i samband med en invändning om rättsstridighet som gjorts i ett annat mål (dom av den 2 oktober 2009 i de förenade målen T-300/05 och T-316/05, Cypern mot kommissionen, punkterna 43–153), påverkar inte denna slutsats, trots att flera yrkanden och grunder liknar varandra.